

Hipervincle

Per Bruno

berni_ldn@yahoo.com

Inicio la sessió del Messenger. Hi seràs avui, a punt per a la nostra cita diària? Estàs connectat, clico el teu nick. Segurament no és el teu nom real. Jo et diré mai el meu nom real? Es desplega la finestra i apareix la teva foto: sense samarreta, amb uns pantalons de xandall blau fosc abaixats fins al punt just per veure el principi del pèl púbic. I, amb la finestra, es desplega el món paral·lel en què vivim unes hores cada nit aquesta soledat compartida que, palla a palla, paraula a paraula, ja fa setmanes que dura. Al teu perfil de Bakala ja deies que tenies nòvia, no sé si em va donar especial morbo això, aquell dia anava massa calent per ser selectiu, només volia trobar algú que volgués fer cibersexe. I resulta que “la nòvia”, al cap d’uns dies, era “la dona” i, al cap de més dies, era “la mare” d’una filla, la teva, de 3 anys.

I, sense adornar-me’n, tu passes a ser la persona que veig més sovint aquests dies, i jo passo a ser el protagonista de la teva vida paral·lela, la que comença quan la teva dona i la teva filla se’n van a dormir, i que continua, encara que no ho vulguis, quan es desperten. Quan s’engeguen les webcams tot aquest món es difumina i ens quedem sols tu i jo. I mentre parlem intueixo que amb una mà furtiva t’estàs acariciant el paquet, fins que noto que fas el gest de treure-te-la i començar-te a masturbar. Et demano que abaixis la webcam per veure-te-la. Jo abaixo la meva...

Sóc el que desitges i el que detestes; sóc el que admires i el que et fa por; sóc un fantasma que tems que es faci real; sóc el que et creus que et pot fer feliç i el que et pot destruir; sóc tu: el que no t'atreveixes a ser; i sóc jo: el que mai no seràs.

De cop fas un comentari per accentuar la teva presumpta heterosexualitat, i llavors jo t'odio, de cop et sento infinitament lluny: tu, un tio hetero amb la seva família, la seva bona feina i una hipoteca a 30 anys; jo, un maricón a qui els nòvios li duren 4 dies, amb un contracte precari, de lloguer en un pis compartit i que s'intenta convèncer que pot ser feliç. Però no et puc odiar gaire estona seguida, perquè de seguida sento una tendresa brutal per la impossibilitat en què està atrapada la teva vida.

M'agrada dir-te que et vull veure en persona. M'imagino que quedem en un lloc tan abstracte i irreal com nosaltres, una àrea de servei de l'autopista, per exemple. Estem fent una cervesa, parlem d'absurditats mentre jo em pregunto si t'hauria d'agafar la mà i portar-te als lavabos; mentre tu et preguntes si ha estat un error traspasar la pantalla de l'ordinador i estar davant d'un tio real, que et desitja i que desitges: i si no hi ha marxa endarrere? Cada dia s'escapen entre les nostres converses sinceres mentides compartides: t'he trobat a faltar aquest cap de setmana; he pensat molt en tu; avui he somiat que vivíem junts.

Fins quan durarà aquesta irrealitat tan palpable? Quan, algun dels dos, sense previ avís, es posarà damunt del nick de l'altre i, en comptes d'iniciar una nova conversa, eliminarà el seu contacte del Messenger? Quan trigarem a oblidar-nos d'aquesta relació absurda però que ha omplert una mica de sentit les nits en vetlla davant de l'ordinador?

noiabcn82@msn.com

Va ser en un xat en què per primer cop vaig atrevir-me a parlar en femení. Fins llavors havia pensat en femení, m'havia imaginat que em parlaven en femení, però em semblava impossible que algun dia algú em pogués tractar com una noia. Des de llavors, per internet sempre em presento com una tia i punt, sense donar més explicacions. Mentre són històries només per xat no hi ha cap problema, si passem a la webcam, el tio s'estranya que no em vulgui treure la samarreta ni les calces, però dic que és per vergonya i ho compenso sent molt guarra amb el que dic, així el tio es posa a mil i deixa d'insistir que em tregui la roba.

L'amant cibernètic amb qui he anat més lluny es deia trancabcn78. He d'aclarir que el 78 es referia al seu any de naixement. Si no recordo malament, el seu nom real era Marc. El tio era filòleg i era de la ceba... era molt molt nacionalista. Fins al punt que a mitja sessió de cibersexe em rectificava si deia alguna castellanada. Per exemple, si li deia "estic a punt de córrer'm", ell em deia:

trancabcn78 vols dir 'stic a punt d'escorre'm', no? 🤔

Aquesta obsessió seva em treia de polleguera, però ho compensava que era un tio molt creatiu sexualment. Per exemple, tenia la fantasia de cobrir el meu cos amb samfaina o de fer l'amor entre els arbusts de la Meridiana en plena operació sortida del Pont de la Puríssima. També tenia aquest punt anticlerical.

Va arribar un moment en què el tio insistia tant a quedar que no vaig tenir més nassos de dir-li que era una noia "especial". Ell em va dir que ja ho havia notat,

que era especial, perquè cap altra noia havia accedit a la seva fantasia de vestir-se de pubilla guarrona al fer sexe cibernètic. Li vaig dir que aquest no era el tema, que tenia a veure amb el meu passat, amb coses que ell no sabia de mi. El tio va quedar parat, de cop es va emparanoiar. I com que jo no podia anar més enllà perquè estava supertallada, el tio anava fent les seves hipòtesis:

trancabcn78 q passa, q has stat a la presó? problemes amb drogues? 🤔 has matat algú? no m diguis q has votat el PP????!?!?!?

Al veure que es posava dramàtic li vaig dir:

noiabcn82 sóc 1 noia, pro vaig néixer en 1 cos masculí i ara l'estic canviant

El tio no responia. Per si havia quedat algun dubte, li vaig precisar:

noiabcn82 sóc noia transsexual

El tio senzillament es va desconnectar del Messenger. No diré que em deixés destrossada, però sí que em va afectar perquè feia molts mesos que estàvem connectats, fent cibersexe, explicant-nos les nostres vides... i, de cop, s'havia acabat. Suposo que li hauria pogut dir de bon principi que era transsexual, però llavors senzillament m'hauria deixat de parlar abans. Pensava que si anàvem parlant durant prou temps al final la nostra connexió estaria per damunt de la meva transsexualitat. Però el cas és que no.

El més sorprenent de tot és que ara fa unes setmanes el tio em va tornar a contactar. No em va explicar res de la seva desaparició sobtada, com un dia més vam començar a parlar de sexe. Fins que el tio em va dir que volia quedar amb mi. Em va deixar de pasta de moniato. Vaig pensar que amb tant de temps

potser s'havia oblidat de la meva... especificitat. Però, i tant, que se'n recordava! El tio em va dir que al principi l'havia tallat molt, però que després li havia donat molt morbo, que s'havia matat a palles imaginant-s'ho però que el tallava portar-ho a la pràctica. Jo estava encantada, fins que em va preguntar pel preu.

noiabcn82 perdona??? q sigui trans no vol dir q sigui puta. follaré am tu pq m ve d gust... i gratis

El tio insistia a pagar. Jo estava flipant. El tio tenia ganes de follar amb una dona trans, però com a client. Em vaig sentir superhumiliada. Estava a punt de plorar de la ràbia. Però de cop, no sé com, els meus dits van clicar "500 euros". El tio va dir que d'acord. I jo vaig pensar, què coi, jo follaria amb ell de franc. Si a més em paga la depilació làser, millor que millor.

mardefons@vilaweb.cat

Potser tot va ser un malentès absurd. Potser en alguna de les llargues converses en el xat, quan deies "tinc moltes ganes de follar-te", un lapsus o una lleu dislèxia et traïa: tu el que en realitat volies dir era "tinc moltes ganes de fAllar-te". O potser vaig ser jo, tonta de mi, que vaig confondre la "a" per la "o". Sigui com sigui, és un fet que no hem follat i que totes les promeses s'han esfumat entre els milions d'absurditats que són molt fàcils de dir al ciberespai, però que desapareixen a l'apagar l'ordinador.

Sense saber per què els teus correus electrònics es van anar espaiant, cada cop es tornaven més escadussers. Les teves paraules sonaven més buides, i les teves respostes més sordes. Cada vegada era més difícil coincidir per fer

un skype. De fet, et sentia més lluny quan parlàvem que durant les esperes cada vegada més llargues. El que sí que et puc retreure és que va ser un gest massa banal per part teva tallar amb un correu electrònic tan prosaic. Vaig arribar a dubtar si podia ser la mateixa persona la que teclejava al xat en les nostres interminables converses que la que va prémer amb pressa i sense cura les tecles que em deien que s'havia acabat i que la deixés en pau.

En un darrer tribut a allò viscut, et vaig anar a buscar a l'aeroport. Vaig pensar que era veritat que t'havies comprat el bitllet per venir-me a conèixer en persona. Tenia l'esperança que no l'haguessis anul·lat. I no em vaig poder, o més ben dit, no em vaig voler resistir d'imaginar una continuació, o si més no un final, que estigués a l'alçada del que havíem compartit. Evidentment no vas aparèixer, ni em vas besar entre llàgrimes mentre em pregaves que et perdonés. Ni jo et vaig poder dir que estava disposada a oblidar-ho tot però que havies estat una capulla de campionat. Em vaig quedar hores mirant com arribava gent a l'aeroport. Gent cansada, alegre, indiferent, amb *jet lag*, amb regals, amb maletes perdudes... fins que vaig entendre que ja havia trobat el que havia anat a buscar: una escena prou absurda i humiliant que m'ajudés a segellar el final de la nostra relació.

Després de setmanes de navegar entre la perplexitat i la ràbia he naufragat en aquesta illa acollidora que és la malenconia. I aquí estic, entre les restes de mil naufragis que se superposen i es confonen. Amb la matèria prima de mil silencis i mil preguntes, construeixo explicacions que donin resposta als perquè i em treguin aquesta sensació d'insuportable lleugeresa.

bdx@gmail.com

Encara no em sé explicar el que acabo de fer. És cert que alguna vegada m'havia passat pel cap, quan estava molt agobiat, però em generava tanta angoixa la mera idea de portar-ho a terme, que sempre m'acabava fent enrere. Però de cop m'he sentit com... com posseït, envaït per una força que m'excitava i m'atemoria en la mateixa mesura, que m'esfereïa i m'embriagava de plaer. M'acabo de suïcidar: he matat les meves vides virtuals.

Ja portava ben bé quatre anys enganxat a internet, al principi era un simple joc, una manera de conèixer gent o simplement de trobar morbo per fer-me alguna palla. Mica en mica, però, la connexió de la virtualitat amb la realitat física es va anar desfent, difuminant: per què havia de quedar amb la gent dels contactes si sempre era infinitament decebedor? Per què follar amb una persona en carn i ossos, quan em satisfien més els vídeos del pornotube o em donava més morbo exhibir-me a través de la webcam?

De seguida vaig començar a escindir les parts del meu desig en nicks diferents que tenia en perfils de diverses webs. Era una espècie d'exploració que m'obria a parts de mi: podia ser, a la vegada, un esclau complaent de 25 anys, una lesbiana romàntica, un pare de família que es connectava furtivament a les nits, un punk fetitxista que li perdia ensumar una bona aixella, una noia trans que esperava el moment precís per explicar al seu ligue la seva "especificitat", un noi bisexual a qui li molava embolicar-se amb parelles "heteros" (especialment si eren de dretes), i un tímid nen de 14 anys a qui agradaven madurets. En Navokov s'hauria escandalitzat de les barbaritats que podia arribar a dir aquest *lolito* quan perdia la seva virginal vergonya.

La meua esquizofrènic vida virtual em saciava completament. A la feina, no podia deixar de mirar el correu electrònic i les pàgines de contactes. Comptava les hores que faltaven per arribar a casa, tancar-me a l'habitació, i fer-me la primera palla mentre rellegia els missatges que havia rebut. Després d'escórrer-me, ja més relaxat, entrava a xats, on em podia passar fins ben bé les quatre de la matinada sense necessitat ni de sopar: m'alimentava de les vides alienes i de les que m'inventava per la meua múltiple personalitat.

El divendres passat un col·lega em va convèncer per anar a una discoteca, feia potser tres anys que no trepitjava un local d'ambient. Vaig intentar ofegar la meua desorientació amb un cubata darrera l'altre però no funcionava: m'angoixava no poder-me protegir darrera un nick; em desesperava estar condemnat al meu cos, a la meua edat, a la meua expressió. A la vida física no servia per res la meua capacitat de reinventar-me. No sabia moure'm en aquell joc de mirades, d'absurdes converses temptatives i de fotre mà en *cuartos* foscos. El món físic em semblava més irreal que el virtual i, definitivament, menys estimulants.

Segurament va ser aquell moment en què es va produir un canvi. No podia continuar refugiant-me en el món virtual. Em vaig adonar que les diferents parts del meu desig fragmentat havien cobrat vida pròpia: eren sangoneres, paràsits que em xuclaven l'energia per viure les seves pròpies vides: els meus nicks s'havien escindit de mi i em tiranitzaven, m'esclavitzaven, m'ofegaven. I per això els he matat.

Ara, però, el meu dubte és si sabré sobreviure en el món físic. És només una part de mi la que hi pot viure, una part que no és necessàriament més real que les virtuals que acabo d'assassinar.

M'aixeco de l'ordinador. Vaig al lavabo. Em col·loco davant del mirall. Em despullo. La meva roba va caient sobre les rajoles humides. Observo amb estranyesa el meu cos, la meva pell, la meva carn. Rastrejo entre les fantasies virtuals el que em sembla recordar que he viscut realment. Palpo el meu cos mentre intento reconstruir una versió habitable de mi mateix.